

TOT EL QUE SÍ QUE ES POT FER AVUI

Agafa'm la mà i deixem-ho tot per demà, em deia ella. Havíem perdut ja el compte dels dies que feia que no sortíem a gaudir de l'aire pur. La caseta que havíem llogat al peu de la muntanya, amb poc temps, l'havíem convertit en la nostra llar. Estàvem tan meravellades per tots els racons que anàvem trobant, tot i que no feia més de seixanta metres quadrats; que ens trobàvem absortes pel seu encant. Tot i que tenia un aire rústic, era la perfecta combinació entre l'antiguitat i l'actualitat minimalista. Era tan maca que semblava extreta del catàleg de cases que miràvem sempre en aquella cafeteria de Gràcia. Quasi sense adonar-nos totes les converses derivaven a l'enyor que sentíem de Barcelona, casa nostra.

Així que vaig alçar el cap, vaig mirar-la als ulls fixament i tímidament vaig estendre-li la mà; ella la va agafar amb fermesa i vam sortir corrents per la porta de casa. Sense mirar endarrere vam seguir corrents, deixant endarrere prats de flors de molts tipus, fins que vam arribar a l'últim prat, el de gira-sols, el nostre preferit. Vam caminar amb delicadesa, per no malmetre cap flor d'aquell sofisticat camp, fins a arribar al centre on hi havia una clariana enmig de les flors. Tot just arribar em va dir amb una enorme rialla a la cara: "que no veus el que ens estem perdent". Sabia que tenia raó, n'era conscient, per molt que adoris el meu barri de Gràcia, el que acabem de fer només ho podíem fer avui, a partir d'ara. Així que, sense massa orgull, vaig afirmar el que m'havia dit. Tot seguit vaig estirar-me a terra esperant que ella també ho fes. Però em vaig endur una sorpresa, quan s'havia estirat finalment se'm va apropar i em va dir, "I sí seguim pel camí fins a saber on ens porta?". Vaig mirar-la i tot seguit em vaig posar dempeus i vam refer el camí que havíem seguit per poder endinsar-nos fins on érem.

Ara ja no corríem, caminàvem gaudint del que vèiem i parant-nos per observar qualsevol detall que ens sorprengués. Vam descobrir caus de conills, vam fotografiar papallones posades damunt una flor, vam intentar dibuixar els núvols i vam observar atentament el vol dels ocells. Quan va començar a fer-se fosc vam obrir la llanterna del mòbil per poder-nos guiar per on caminàvem. Finalment, quan es va fer fosc del tot, ja havíem arribat a casa i ens disposàvem a fer el sopar mentre recordàvem tot el que havíem viscut aquella intensa tarda. Repassàvem cada acció que havíem dut a terme sense obviar ni un simple i insignificant detall. Va ser en aquell moment que vam trobar el vertader encant d'aquell espai on havíem decidit feia quatre mesos començar un altre cop les nostres vides.

En conclusió, vam descobrir tot el que podíem fer, el que haguéssim pogut fer i el que faríem mentre visquéssim en aquella caseta apartada de la ciutat. Deixaríem de quedar-nos recloses en les parets del petit habitacle en el qual havíem decidit començar una nova vida, i captar el veritable sentit del qual estàvem fent. Sabent que el que fèiem només es podia fer on ens trobàvem.

